Sport Magazin

CU SIMONA ARGHIR, DINCOLO DE SEMICERC

● „Interviul e o treabă foarte grea" ● O recuzită care-și așteaptă ultimele piese ● Handbalul — un fel de logodnic, prieten și confident

— O anticipație asupra mondialelor ?! E așa de greu de făcut ! Mai bine ați solicita-o altei fete. Irinei Climovschi, spre exemplu. Ea are mai multă experiență și vede altfel lucrurile. Știe să le spună și gazetărește. Știți, eu sînt la primul interviu, iar asta e o treabă foarte grea — se „apără" Simona Arghir, căutînd o salvare din chingile întrebărilor.

Reținerea ei — așa cum aveam să mă conving mai tîrziu — nu era una strategică determinată de prudență (prudența care evită pronosticurile), ci era o manifestare a timidității. Timiditatea aceea care — paradoxal — face din bătăioasa și incisiva handbalistă Arghir o adolescentă aflată încă la vîrsta întrebărilor, o interlocutoare stîngace, pentru care confortabila canapea din holul hotelului clujean „Napoca" părea o nesuferită pernă cu ghimpi.

— Știi, Simona, în tine stau foarte multe dintre speranțele noastre. Contezi ca una din primele piese. Ești conștientă de asta ?

— Bine, dar eu nu sînt o handbalistă mare — se apără Simona, crezînd că, eliberîndu-se de atribute, se despovărează și de marile responsabilități.

— Nu ierarhizăm. Referindu-ne, însă, la importanța momentului și la felul „cum" și „de cine" trebuie abordat, nu putem evita să subliniem că ești o handbalistă valoroasă de la care se așteaptă enorm

— Totuși, mi se reproșează atîtea lucruri... continuă ea, cu o modestie cuceritoare.

— ...Pe care tu le cunoști, de altfel, și carte, menținute, te privează de cîteva carate valorice. Dar, să le enumerăm. Primul : lipsa unei îmbinări a aruncărilor din săritură — pe care tu le stăpînești și le utilizezi în procent de 99 la sută — cu cele de pe loc, procedee care ar completa ideal „recuzita" ta de aruncătoare de la distanță. Apropo, de ce le eviți ?

— Ca să evit contactul cu „soldatul" care mă păzește și de care mi-este cumplit de frică să nu fac din mine o mare... rezervă.

— Al doilea : lipsa ta de optimism, de curaj, de încredere în forțele proprii. Nu uita că pe Gruia — handbalist cu care jocul tău are evidente similitudini — l-a făcut mare nu numai forța suturilor sale, ci și convingerea că este omul indispensabil echipei, convingere care i-a creat o siguranță de sine și i-a ajutat la conturarea unei mari personalități sportive.

— Într-adevăr, demobilizez cam repede. Și asta nu este numai păratul meu.

— Al treilea — reclamat de antrenori : inadaptabilitatea la solicitările acestora, în sensul că nu aplici integral, în teren indicațiile de pe margine. Este oare un exces de personalitate ?

— Nicidecum ! Mi-aș da sufletul ca totul să fie bine — se avîntă Simona adolescentul, deși a trecut de patru ani pragul maturității.

— Ești, într-adevăr, o mare îndrăgostită de handbal ?

— Dacă rezum, descopăr că în afară de el nimic nu mă interesează în mod deosebit — mărturisește interlocutoarea mea, tînăra care s-a

dedicat handbalului din clasa a IX-a, atunci cînd a schimbat școala din comuna Deta cu liceul din Timișoara. Mai ales în perioada aceasta !

— Te frămîntă tare mult „mondialele" ?

— Dacă s-ar putea, cumva, să fie măsurată această frămîntare !

— Fetele sînt pregătite pentru „atacul" acesta dificil ?

După multe momente de reflecție, proaspăta profesoară de educație fizică, Simona Arghir reia... condiționat :

— Dacă n-ar fi fost gripa aceea care ne-a îrecut în rezervă tocmai atunci cînd trebuia să finisăm și să retușăm...

— Sînt mulți care, necredincioși precum Toma, consideră furtuna care v-a imobilizat ca un pretext, o scuză anticipată a eventualei voastre evoluții modeste în turneul final din țara lalelelor. Ce mă delegi să le spun ?

— Că nu ne-a bîntuit astenia postgripală care demobilizează și instalează apatia și că fetele sînt dornice de afirmare și vor lupta nu numai pentru salvarea cărții noastre de vizită, ci și pentru onoarea ei — conchide handbalista care astăzi, la Rotterdam, în meciul cu Norvegia, îmbracă tricoul național pentru a 92-a oară.

— Succes, și un loc cît mai în față, în ierarhia golgeterelor. Și... mulțumiri pentru exclusivitatea primului tău interviu.

— Acesta a fost un interviu ? — mă întreabă, cu maximă surprindere, conlocutoarea mea. **Mi-e teamă să nu fi avut prea multe „aruncări" greșite !**

Nușa DEMIAN

JOCURILE OLIMPICE DE IARNĂ

1952: OSLO — O MARE SĂRBĂTOARE ÎN CAPITALA SCHIULUI

De abia a 6-a ediție a adus Jocurile Olimpice de iarnă într-un oraș mare, o capitală. Și fiindcă acesta a fost Oslo, socotit a fi și metropola schiului, Olimpiada s-a bucurat de un succes de public fără precedent, înregistrîndu-se 541 407 spectatori plătitori, cifră care depășea larg numărul de locuitori ai orașului. Contrar celor petrecute la J. O. anterioare, atracția principală au constituit-o probele nordice, la **săriturile speciale de la Holmenkolen asistînd peste 130 000 de spectatori** și cam tot atîția urmărind probele de fond, de-a lungul întregului traseu.

Este drept că și slalomul special, singura probă alpină desfășurată la marginea orașului Oslo („uriașul" și coborîrea au avut loc la 120 km de Oslo), a fost urmărit de 25 000 de spectatori, o cifră record.

Cei peste 130 000 de spectatori adunați în jurul trambulinei de la Holmenkolen sînt o dovadă a popularității de care se bucură schiul în Norvegia.

Programul jocurilor a avut doar **două noutăți : proba de slalom uriaș** (introdusă în locul combinatei alpine, care de la această dată se va desfășura doar la campionatele mondiale, incluzînd și uriașul) **și prima probă de fond feminină** (10 km).

În schiul alpin, echipa Austriei a fost cea mai omogenă, dar două individualități deosebite, norvegianul **Stein Eriksen** și italianul **Zeno Colo**, au făcut ca medaliile de aur să se împartă. În schiul nordic, norvegienii și finlandezii au monopolizat primele locuri, luîndu-și revanșa după înfrîngerile de la St. Moritz din partea suedezilor. De altfel, **Veiko Hakulinen** (Finlanda) va începe aici — la 27 de ani — o strălucită carieră.

Sporturile de gheață au fost urmărite și ele cu interes. Merită să fie menționat faptul că întrecerile de bob au fost cîștigate de echipajele „super-grele" ale R.F. a Germaniei, care cîntăreau 236,6 și, respectiv, 472,5 kg și că aceste victorii au determinat federația internațională să fixeze pentru viitoarele întreceri greutăți maxime pentru echipaje (200 și 400 kg). În felul acesta, concurenții sînt puși în condiții de egalitate.

Pentru a doua oară, schiorii români au fost prezenți la J. O. — probele schiului nordic — reușind comportări onorabile. Este de remarcat locul 19 obținut de C. Crăciun la combinata nordică, loc ce dovedește posibilitățile noastre la această probă, din păcate dată uitării în anii următori. Un oarecare progres au marcat și schiorii alpini, progres pe care îl putem considera suficient pentru epoca aceea, în care noi de-abia începusem să folosim mijloacele mecanice de urcat pantele.

Gh. E.

EDIȚIA A VI-a

LOCUL : OSLO (Norvegia).

DATA : 14—25 februarie 1952.

PARTICIPANȚI : 732 sportivi (109 sportive) din 30 țări.

SPORTURI IN PROGRAM : **schiul alpin** (coborîre, slalom uriaș, slalom), **schi nordic** (18,50 km, sărituri, combinata nordică, ștafeta 4x10 km, 10 km femei), **patinaj viteză** (500, 1500, 10000 m), **patinaj artistic** (bărbați, femei, perechi), **bob** (2 și 4 persoane), **hochei pe gheață**.

PROBA DEMONSTRATIVĂ — **bandy** (hochei pe gheață cu minge).

CEL MAI POPULAT START : slalom special (86 concurenți din 27 țări).

PARTICIPAREA FEMININĂ : s-a lărgit prin includerea în program a cursei de schi fond 10 km.

SPORTIVI ROMÂNI : au participat la probele de schi cu echipe complete, doar la combinata nordică avînd un singur reprezentant. Echipa a fost formată din : **Mihai Bîră, D. Sulică, I. Colibaș, B. Scirneci, A. Covaci, I. Casa, Șt. Ghiță (la probele alpine), D. Frățilă, C. Enache, M. Aldescu, F. Lepădatu, M. Crăciun, C. Crăciun, Gh. Olteanu, I. Sumedrea (la probele nordice).**

CELE MAI BUNE REZULTATE : coborîre, locul 35 M. Bîră ; slalom uriaș, locul 45 M. Bîră ; 18 km, locul 39 C. Enache ; 50 km, locurile 22 Gh. Olteanu, 23 I. Sumedrea și 24 D. Frățilă ; combinata nordică, locul 19 C. Crăciun.

ZIDURILE DE GHEAȚĂ DE LA RODKLEIVA

Acum două decenii, contactele schiorilor erau mai rare ca în prezent. După J.O. de la St. Moritz (1948), „Olimpiada nordică" de la Oslo a fost singurul contact al schiorilor români cu schiorii din jurul Alpilor, mai avansați tehnic, metodic și organizatoric. În aceste condiții, delegației noastre îi reveneau sarcini grele, fiindcă — nu trebuie să uităm — la acea epocă, schiul nostru căpătase în căutarea punctelor de referință. Schiorii activi își schimbaseră numai în ctiva ani de 2—3 ori tehnica, încercînd să ajungă la coordonatele moderne. Instruirea sportivă făcea încă muncă de pionierat, privea, recepta, acumula. Performantele individuale nu puteau fi sistematice. Erau mai curînd rodul unor talente puternice, ale unor pasiuni mistuitoare, ale unor ambiții ieșite din comun. Entuziasmul, curajul, dorința fierbinte de afirmare depășeau condițiile tehnice individuale și colective. Era prețul începutului. De aceea, nu toate rezultatele acelor vremuri pot fi glorificate. Dar ele au meritul de a fi deschis noi drumuri și orizonturi. Acestea sînt temelia stărilor prezente și, mai ales, ale celor viitoare.

Nu uit că **Oslo a însemnat pentru noi întîlnirea cu zidurile de gheață de la Rodkleiva.** Era pentru prima oară cînd un schior român întîlnea asemenea pîrtie și a trebuit să facem mari eforturi pentru a ne depăși și a putea evolua în condiții cu care nu eram obișnuiți și cu un material neadecvat ; **Oslo a însemnat pentru noi prilejul de a lua contact cu tehnica modernă** (schiam încă după metoda tradițională antebelică), cu noua școală a tehnicii competiționale care începuse să se cristalizeze în țările din jurul Alpilor ; **Oslo a mai însemnat pentru noi întîlnirea și cunoașterea unor campioni de excepție ca Zeno Colo și Stein Eriksen,** totodată creatori de școală.

Acum, după două decenii, ne dăm parcă mai bine seama că Oslo a fost pentru schiul nostru o mare experiență, un punct de plecare.

Mihai BÎRA
maestru al sportului

CAMPIONII EDIȚIEI

După mulți ani, un patinator de viteză revine pe primul plan și este considerat supercampionul J. O. de iarnă. Cum patinajul este, ca și schiul, un sport național norvegian, **HJALMAR ANDERSEN** (29 de ani) a dezlănțuit un entuziasm greu de descris în rîndurile compatrioților săi, prin cîștigarea medaliilor de aur la 1500, 5000 și 10 000 m. De altfel, stadionul „Bislet", pe care s-au organizat probele de patinaj, a fost plin pînă la refuz și în timpul curselor de viteză, nu numai la patinajul artistic. Cea mai valoroasă performanță, H. Andersen a realizat-o în proba de 10 km (al cărui record olimpic a fost coborît la 16:45,8), întrecînd pe al doilea clasat cu 25 secunde.

A doua mare vedetă a jocurilor a fost tot un norvegian, STEIN ERIKSEN (25 de ani), favorit în probele alpine, adică în probele a căror admitere la J. O. s-a făcut — cu ani în urmă — în ciuda opoziției Norvegiei. Cei 25 000 de spectatori care au urmărit slalomul de la Rodkleiva așteptau victoria lui Eriksen în această probă, în care el a și condus după prima manșă. Austriacul **Othmar Schneider** a efectuat însă o a doua manșă extraordinară și Eriksen a trebuit să se mulțumească cu medalia de argint. A luat, însă, una de aur la slalomul uriaș, confirmînd astfel clasa sa de mare tehnician. Merită să fie amintită printre marii campioni ai J. O. de la Oslo și tînăra americancă ADREA MEAD-LAWRENCE (19 ani), cîștigătoare a două medalii de aur (slalom și slalom uriaș), în jurul căreia s-a făcut mai puțină vîlvă, probele feminine fiind încă — în acea vreme — pe un plan secundar.

Stein Eriksen, vedeta J.O. de la Oslo, a făcut să se creadă — pentru moment — în eficacitatea virajului executat doar pe schiul din vale.

PRINTRE BUNICII FOTBALULUI, PE STADIONUL... AMINTIRILOR

Dacă într-o bună zi vreți să întîlniți NOSTALGIA, veniți cu mine, dragi prieteni. Vă voi călăuzi spre un lăcaș de taină, unde, o dată pe lună, cîțiva bătrînei simpatici se adună cu regularitate pentru a scormoni sub cenușa anilor, tăciunii încă vii, din vatra amintirilor...

Dar, tăcere și discreție. Trebuie să ne furișăm tiptil pe treptele ce duc spre sala de jos a restaurantului „Obor", din Șoseaua Ștefan cel Mare, ca să nu tulburăm cu prezența noastră această emoționantă întîlnire... Vedeți masa aceea din colț întesată de... Nu. vă rog, nu le spuneți bătrîni, pentru că ei nu v-ar ierta niciodată un astfel de epitet. Mai bine închideți pentru o clipă ochii și lăsați imaginația să vă călăuzească în urmă cu o jumătate de secol... Prin ploaia anilor ce-au trecut îi veți revedea pe **Dinicu Georgescu**, căpitanul Tricolorului, poreclit și „masinuță". Acum, numărul 7 de... dar a fost vorba să nu vorbim de ani. Iată-l și pe **Costel Rădulescu**, fostul portar al Tricolorului, și apoi reputat cavaler al fluierului. De **Rudy Wetzer**, ce să mai spunem ? El e „titanul" anilor 1923—1932, omul care a înscris cinci goluri într-un singur joc internațional România — Grecia, trei din ele fiind „lucrate" în numai cinci minute, ca și cum s-ar fi grăbit să nu scape trenul. Priviți, acum lîngă el, la aceeași masă a amintirilor, pe **Ion Motoroiu**, aripa stîngă a Triumfului, care căra barele porților în spinare, pe **Grigore Grigoriu**, pe **Mircea Teclu**, poate primul care folosea „atacul prin alunecare", pe **Charles Kohler**, pe **Alecu Manolescu** și pe **Dumitru Manolache**, care fixa balonul în plasă, direct din loviturile de corner...

Paharele golite doar pe jumătate sînt date uitării... Se discută cu aprindere partide rămase sub semnul controversei, de zeci și zeci de ani. Fotografiile îngălbenite de vreme circulă din mînă-n mînă... Apoi, o problemă arzătoare răscolește întreaga adunare: cum ar arăta „selecționata bunicilor" ? În sfîrșit, după multe discuții și o suită întreagă de votări și balotaje, se ajunge la întocmirea ei: **Costel Rădulescu — Protopopescu, Motoroi, V. Vilcov, Grigoriu, Teclu, Dinicu Georgescu, C. Kohler, Rudy Wetzer, Alecu Vasilescu, Franz Almassi.**

...Priviți ce îmbufnați par bunicii din colțul opus: **Teodor Postescu** și ceva mai tinerii **Valeriu Făgărășanu** și **Take Dumitrescu**... Au motive temeinice: ei figurează doar ca... rezerve! Ca să-și alunge supărarea, golesc unul după altul cîte două pahare pline vîrf cu... Pepsi. O bătaie cu cuțitul într-un pahar... Se face liniște deplină. Un bătrînel nins din belșug pe la tîmple, se ridică în picioare... E fostul portar al Venusului anilor 1920—1925, **Teodor Postescu**, „jocheul", cum i se spunea, din cauza capelei pe care o purta în timpul meciurilor. Are glasul voalat de emoție. Să-l ascultăm în liniște:

— Sîntem aici, o mînă de oameni, înălbiți de ani, o mînă de veterani ai fotbalului, care ne-am petrecut anii copilăriei zburdînd desculți pe maidanele Bucureștiului, bătînd o biată minge din cîrpe, o minge căreia astăzi îi dăruim dragostea noastră, fiindcă datorită ei — mai devreme sau mai tîrziu — am cunoscut cei mai frumoși ani din viața noastră, care, din păcate, au zburat atît de repede... Putem oare uita Colentina, Teiul și Oborul ? Grantul și Belvedere, Filantropia, Mahalaua dracului, Tăcăliа și Grepile lui Oatu ? Maidane în praful cărora ne-au rămas buricele degetelor de la picioare, maidane dragi, leagăne ale copilăriei noastre, maidane care ne-au deschis calea spre culmi ?

Sîntem o parte dintre cei care au aruncat sămînța talentului și pasiunii pe pămîntul mănos al terenurilor virane și ne mîndrim că ștafeta noastră a fost dusă mai departe de alții... Și dacă ne încearcă un regret, apoi acela este unul singur: că nu ne-am născut cu 50 de ani mai tîrziu, ca să ne bucurăm de toate condițiile pe care le oferă sportului, socialismul.

Și fostul portar venusist încheie astfel :

„Sîntem pe stadionul amintirilor, dragi prieteni. Azi joacă echipa septuagenarilor..."

...Intrați, dragii noștri, pe teren...

George MIHALACHE

ESOX ATACĂ!

O știucă prezentată în chip de trofeu. Un trofeu care nu lasă indiferent pe nici unul dintre noi, chiar dacă nu este pescar sportiv...

Adică este vorba despre știucă, pe numele ei latinesc **Esox lucius**. Nu de mult, o scrisoare de la Tulcea ne-a alertat, pe mine și pe un bun amic al meu, prin următorul text laconic : **„Veniți, știucă mare, mușcă. Fedia".** Atît. Și precis că bătrînul lipovean (cu care m-am împrietenit acum vreo două decenii și mai bine) socotea că a făcut risipă de vorbe scrise. El, de obicei, îmi scrie doar : „Veniți". Așa stînd lucrurile, am bănuit că într-adevăr e vorba de ceva foarte serios. Știucile cele mari mușcă rareori la nălucă, o scurtă perioadă, cam la patru-cinci ani, o dată, dar atunci o fac cu furie, cu toată vigoarea de care este în stare acest „lup al bălților".

Ne-am „luat" repede cîte două zile din rostul de concediu de odihnă (păstrat tocmai pentru asemenea eventualități) și iată-ne bătuți de un vînt hain și umed, pe cheiul portului de la Tulcea. A venit „pasagerul", a plecat cu nor și, după trei ceasuri bune, ne încălzeam mîinile deasupra plitei bătrînului Fedia, din Gorgova.

— Și zici că mușcă ? îl iscodim.

— Mușcă. Și mare ! L-am văzut eu pe un știucan, care s-a dus cu lingura mea ! Era lung cam jumătate barcă bre !... ne explică moș Fedia în graiul lui colorat.

Peste noapte, am visat numai monștri acvatici, iar zorile ne-au zîmbit (cam sumbru, e drept, fiindcă ploua mărunt și era vînt) pe ghiol.

— Lingură albă — pișcot decretează amicul meu. Mă conformez și asamblez un linguroi argintiu, greu, înclt scrîșnea lanseta cînd îl aruncam. Amicul meu la fel.

Începusem să obosesc tot aruncînd și schimbam pișcotul cu o rotativă ușoară cînd amicul meu a strigat, pur și simplu : „E mare !". Într-adevăr, lanseta i se făuse ca un covrig de 80 de bani, iar el se protăpise zdravăn ca să nu cadă peste bord.

Amicul muncește de zor la multinetă, dar adversarul îi tot desfășoară firul de pe tambur. Deodată scrîșnetul mulinetei încetează.

— Ce fac acum ? Mi-a desfășurat o sută de metri de fir namila !... mă întreabă și continuă să țină în poziție verticală măcar minerul lansetei.

— Lasă, obosește el... îl liniștește moș Fedia și privește calm cum defilează pe lîngă noi plaurul.

Într-adevăr, cam după un sfert de oră, știuca începe să piardă teren, iar firul se adună, strîns, pe tamburul mulinetei. Cînd ajunge la cinci metri de barcă, namila face o „luminare" și pare să nu se mai termine ieșind din apă.

— Așa ! Bun ! aprobă moș Fedia. **Acum încet, încet, adă-l la barcă pe el...**

După alte cîteva minute, lupta a luat sfîrșit. În barcă se lungea o știucă lungă mult peste un metru și care se apropia binișor (după cum am văzut pe urmă) de 15 kg. Am răsuflat și eu ușurat — deși nu făcusem nimic, ci doar asistasem — iar amicul meu avea brațele căzute și fața ca lămîia.

Am mai prins în ziua aceea multe știuci și nu mărunte, dar aventura nu s-a mai repetat. De atunci, viața amicului meu se împarte în două : cutare lucru i s-a întîmplat pînă la știuca aceea uriașă, iar cutare lucru — după aceea

Ilie CÂRCIU

ÎN CĂUTAREA MARELUI ECHILIBRU

Olimpiadele vechilor greci făceau ca glasul armelor să tacă, iar războinicii să-și părăsească armurile pentru a se întrece cu trupuri unse cu uleiuri pe stadioane și palestre, frunzind teme de inspirație artiștilor, care vor înlocui statuile zeilor cu cele ale învingătorilor încununați cu lauri. Printre olimpici se numărau nu numai atleți, dar și poeți, oratori, filozofi și mari tragedieni ai Eladei. Întrecerile, de altfel, pe lîngă minutul spadei, înclestarea luptelor și zborul înaripat al alergărilor, includeau și măiestria cu care se strunea lira, se stăpînea metafora odelor, versul imnurilor, hexametrul epopeilor.

Îngemănarea, Sportului cu Arta urmărea, de pe atunci să realizeze înfrățirea și plasticitatea, trupurilor, dar și subtilitatea spiritului, căutînd să atingă idealul unic „frumos și bine", care solicită, deopotrivă, îndemînare, pricepere, cultură.

Obturate în evul mediu, Sportul și Arta se păstrau numai în turnirurile prăsuite de trufașii ce înmărmureau isprăvile eroilor și ale „cavalerilor rătăcitori".

Acum, în evul nostru, UNESCO recomandă sporticilor ca în toate deplasările lor să acorde atenție nu numai disputelor din stadioni, dar să-și îmbogățească și fecundul de cunoștințe, prin vizitarea muzeelor și a expozițiilor, prin audierea concertelor și vizionarea marilor concursuri artistice. Sculptorii și pictorii se întrec să dăltuiască și să fixeze în culori frumusețea trupurilor de sportivi și sportive ; literații redau atmosfera efervescentă a arenelor și a piscinelor moderne, procesele de conștiință ale marilor performeri. Romane și eseuri, piese de teatru și filme sînt dedicate „vieții sportive", și pun în „sunet și lumină" spectacolul de incomparabilă frumusețe al întrecerilor atletice, fotbalistice, de gimnastică, box, înot etc., care fascinează nu numai miile de credincioși din tribune și milioanele de telespectatori și cinefili, dar și alte zeci de milioane de cititori ai cărții tiparite.

Sportul înfăptuiește optimism, face ca omul să respire sănătate, educă voința, curajul, inițiativa și disciplina, conferă omului acel echilibru perfect dintre fizic și psihic. Tot el este chemat să alunge dintre fruntariile Artei tot ce este morbid și decadent, abscons și strident. Trebuie să unească, prin limbajul lor universal, toate popoarele lumii, sub semnul solidarității umane, al înțelegerii și frăției.

Dar nici Sportul, nici Arta nu pot trăi fără o puternică, sănătoasă bază etică, aceasta fiind platforma de lansare a omului nou pe traiectoriile permanentei depășiri. Cu forța modelată de grație, înălțat pe treptele cunoașterii, înnobilat prin gîndire, purtat cu ajutorul Științei pe satelitul Terrei sau pe alte planete, omul va da acolo, cu piciorul, într-o minge și va sădi floarea rară a Artei, spre a-și înfrumuseța viața, oricînd și oriunde s-ar afla.

D. MORARU-SLIVNA

Antrenorul N. Dumitrescu a împlinit 50 de ani tocmai în ziua în care U.T.A. a eliminat pe Vitoria Setubal

Tot suind ale vîrstei creste,
A-împlinit 50 de toamne
Dovedind mereu că este
Tînărul „BATRÎNEI DOAMNE" !

Șarjă amicală de N. CLENCIU

„ALEARGĂ PENTRU SĂNĂTATEA TA!"

Am primit o scrisoare interesantă de la un cititor din Cluj, **Gheorghe Pop**, care n-a încetat nici acum, la cei 61 de ani ai săi, să fie un fervent practicant al atletismului. Dar, să vedem ce ne scrie :

„Prin 1968, cînd aveam 58 de ani, v-am trimis o scrisoare în care arătam că parcursesem într-un an, în alergare, 110 kilometri. Se pare că performanța mea nu l-a impresionat pe șugubățul Ion Poștașu al dv., care a făcut o glumă pe această temă. Eu, însă, mi-am văzut de-ale mele și, în anul următor, în 1969, am alergat 130 kilometri pe stadionul orășenesc, iar în 1970 am alergat 156 km știind din ce în mai bine cu sănătatea. În anul acesta, pînă la data la care vă scriu, 1 decembrie, am alergat 335 de kilometri pe pistele stadionului, atrăgînd totodată în această activitate și pe alții, vîrstnici ca și mine. Am întemeiat și un fel de grupare, „Aleargă pentru sănătatea ta !", ai cărei inițiatori am fost eu, Gheorghe Corabian și Vasile Mureșan.

Vreau să cunoașteți, de asemenea, că mi-am pus în gînd — și nu va rămîne un simplu proiect — să fac „Turul României", pe jos. Acest tur îl voi face cînd voi împlini vîrsta de 63 de ani și sper să-l repet la 73 de ani și chiar la 83 de ani, dar probabil, pe bicicletă".

Noi îi urăm să-și realizeze acest obiectiv și la 93 de ani. Chiar dacă atunci ar prefera.... trenul !

Colegi de generație, colegi de sport : Gheorghe Pop, Gheorghe Corabian și Vasile Mureșan

RĂSPUNDE Ion Poștașu

C. PĂDURICE, CONSTANȚA. În cursul unei partide de fotbal pot fi schimbați doi jucători (inclusiv portarul). Pe meleagurile dobrogene nu era cunoscut acest lucru ? Așa, ca să vă pun și eu o întrebare și vorba aceea, să fim... chit !

ILIE FETEANU, PITEȘTI. Ne transmiteți o informație interesantă pentru piteșteni și pentru iubitorii fotbalului, în general : actualul teren al pionierilor, de pe platoul din Trivale, a fost primul teren de sport din acest oraș. El a fost amenajat în 1914.

MARIAN I. MATEUȚA, EUGEN BOGDAN, GH. BÂRZOIU, FLORIN ALBU și GH. DUMITRU, CĂMINUL STUDENȚESC AGRONOMIE, BUCUREȘTI. Echipa dv favorită este Sport Club Bacău și sînteți bucuroși că, privind clasamentul, o găsiți pe locul al treilea. Cum nu se știe ce-ar putea aduce viitoarele meciuri pentru formația pe care o simpatizați — fie evenimente plăcute, fie neplăcute — cea mai bună idee ar fi să... fotografiați clasamentul, pentru a avea o amintire frumoasă. Și mai bine era dacă făceați acest lucru duminica trecută, cînd Sport Club Bacău era pe locul al doilea !

LAURENȚIU NICULESCU, SINAIA. **„Aflt eu, cît și ceilalți tovarăși de muncă de la Uzinele mecanice Sinaia, plus orașul, ne-am pus întrebarea : ce este cu portarul Gornea ? Ne interesează acest lucru, fiindcă Gornea a plecat de-aici din uzina noastră, din acest oraș".** Oficial, nu s-a produs nici un „divorț" între U.T.A. și Gornea, care continuă să fie legitimat la echipa arădeană. De altfel, este și folosit în echipa de tineret-rezerve. Dar la întrebarea de ce un jucător, care în urmă cu doi-trei ani apăra și poarta echipei naționale, nu-și mai găsește astăzi loc în formația U.T.A.-ei, cred că nu eu, ci Gornea v-ar putea da cel mai bun răspuns ! Greșelile se plătesc. Este tot atît de adevărat însă, că ele se pot repara...

NELU CARBCIANU, REȘIȚA. Sînteți nemulțumit de unele comentarii apărute în presă pe marginea meciului dintre C.S.M. Reșița și C.F.R. Timișoara. După fiecare meci, există păreri și.. păreri. De ce vă supărați, mai ales cînd echipa dv favorită a cîștigat cu 1—0. Dv v-ați ales cu punctele și împiedorenii — cei mult — cu comentariile. Ați fi preferat invers ? Nu cred pentru nimic în lume !

CONSTANTIN NEGREA. Chiar și atunci cînd sînteți în delegație, fotbalul nu vă dă pace ? Dar, recunosc, cum spuneți, că tovarășul dv de drum vă contrazice **„pe nedrept"**. În ediția 1967—1968 a campionatului diviziei A,

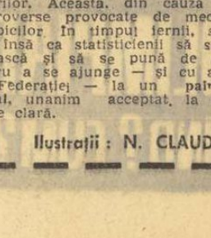

F.C. Argeș s-a clasat pe locul al doilea, după Steaua. El a uitat, dar dv ați ținut minte. Probabil că sînteți un suporter al piteștenilor și al lui Dobrin.

ANICA TELCA, com. FACĂENI, **„Echipa mea preferată este Dinamo București, urmată îndeaproape** (n.n. : la cîte puncte ?) **de Steaua, U.T.A. și Rapid".** Și cînd joacă între ele, cum vă descurcați ? I-am transmis lui Boc și soției sale sincerele dv. felicitări și urări de fericire, cu atît mai demne de consemnat cu cît vin din partea unei admiratoare a lui Boc. De asemenea, îi voi spune lui Dumitrache că iubitorii (și iubitoarele) fotbalului doresc ca el să-și reia locul în națională, muncind mai mult ca pînă acum și, bineînțeles, dînd dovadă de mai multă disciplină. Să vă spun drept, asemenea urări le-aș face tuturor fotbaliștilor !

ION CÎRSTEA, CHITILA. Nu sînteți primul care ne sesizați acest lucru. Și aveți dreptate. Există neconcordanțe în prezentarea palmaresului echipei naționale de fotbal și numărului de selecționări ale jucătorilor. Aceasta, din cauza unor controverse provocate de meciurile olimpicilor. În timpul iernii, așteptăm însă ca statisticienii să se întîlnească și să se pună de acord pentru a se ajunge — și cu ajutorul Federației — la un palmares oficial, unanim acceptat, la o situație clară.

Ilustrații : N. CLAUDIU